

ראויה – פרק ד'

“אני לא מבינה למה התחתנת אתי בכלל.” בעטתי באבן קטנה, מעיפה אותה למרכז המגרש בחניון אגד בחולון.

“מה קרה לך?” הוא הסתכל עלי באלכסון. העפתי אבן שלישיית למרכז המגרש. מסיבה הן יכולות לעשות שם.

“סתם. יכולת להתחתן עם אישה אחרת, מוצלחת יותר. אחת שלא עולה בטעות על אוטובוס לחולון במקום לראשון לציון ומפספסת ראיון עבודה חשוב, שהיא בכלל לא רוצה ללכת אליו, ואתה צריך לבוא לחליץ אותה. וחוצץ מזה שממש לא ברור לי למה, למען ה', הראיון צריך להתקיים במשרדים הראשיים של החברה ולא בשלוחה שלה בירושלים.”

“לא פספסת את הראיון.” שלוימי בחר לענות רק לזה, התעלם מהשאר. “אבל אם לא תכנסי מהר לאוטו ונטוס לראשון – באמת תפסידי אותו. בואי, אברומי מתייבש שם באוטו לבד.”

“יופי, עכשו אפילו אח שלך יודע עם איזו לוזרית התחתנת.” בעטתי באבן אחרונה לפרידה והתחלתי לזוז לכיוון המכונית הלבנה והשרוטה שחיכתה לנו ברוב טקט בשולי המגרש.

בפניה לכביש הראשי הטלפון שלי צלצל. אמא. בטח רוצה לדעת אם הגעתי בשלום ולאחל לי הצלחה בראיון. השתקתי את הצלצול, לא מנומס לדבר בטרמפ, זה מפריע לנהג. כיביתי את המכשיר ודחפתי לתיק, יודעת שאני מדאיגה אותה אבל לא יודעת מה לעשות בקשר לזה. השתעשעתי במחשבה לענות לה ולספר לה פשוט מה קרה.

‘הגעתי לתחנה המרכזית, האוטובוס שלי עמד ברציף, מעשן ביחד עם הנהג. היו לי עוד עשר דקות לשעת היציאה שלו אז רצתי את כל המסדרון הארוך, השתחלתי בין האנשים שחיכו בעמדה של קל-קו, ונכנסתי לשרותים.’

פה מד-הכעס של אמא היה מתחיל להתחמם מעבר לנקודת העצבים הרגילים עלי.

‘רצתי בחזרה כל הדרך לרציף 12 ועליתי על האוטובוס שעמד בו. עכשו הוא עישן לבד. ישנתי כל הנסיעה וירדתי מהאוטובוס בתחנה האחרונה שלו, אבל הוראות ההגעה שהיו רשומות לי בפתק לא התאימו לתנאי השטח. אחרי כמה שאלות מביכות הבנתי שאיכשהו עליתי על קו 406 והגעתי לחולון. הנהג שהסביר לי איפה אני ממש התגלגל מצחוק. ועכשו אני מאחרת.’

אמא היתה מתקרבת לנקודת הרתיחה שלה. היא היתה כועסת נורא, ולא היה עוזר שזו פעם ראשונה בחיים שקרה לי דבר כזה. אבל זה גם בטח היה הרגע בעלילה שבו היא היתה מקפיצה את אבא והם היו יוצאים בשעטה לכיוון חולון, לקחת אותי לראיון.

אמא היתה מתקרבת לנקודת הרתיחה שלה. היא היתה כועסת נורא, ולא היה עוזר שזו פעם ראשונה בחיים שקרה לי דבר כזה.

נאלצתי להפסיק את השיחה הדמיונית עם אמא כי במושב הקדמי הטלפון של שלוימי התחיל לפזם לעצמו ‘כי הרבית טובות אלי’.

“שלום,” הוא ענה, מסתובב אחורה ושם אצבע על השפתיים, מסמן לי לשתוק.

“היא לא עונה לך? מוזר.” תלתל חום נכרך סביב האצבע שלו, משתחרר ומתהדק. הוא נבוכ.

“לא, אני לא חושב שאת צריכה לדאוג. או שהיא עסוקה או שאין שם קליטה או משהו. אולי יש שם אנשים ולא נוח לה לדבר בטלפון. אל תדאגי. באמת.” מסכנות הפאות שלו, שיעזוב אותן כבר.

“אם היא תתקשר אלי אני אגיד לה להתקשר אליך, אבל היא בטח תחזור אליך ברגע שהיא תוכל.”

הוא הסתובב שוב אחורה, זקרתו אגודל לעברו. אברומי עשה את עצמו חרש. “אמן ואמן. אני מקווה שילך לה טוב ושתהיה לה עבודה שהיא מרוצה ממנה.” ביפ.

אני מרוצה מאד מהעבודה הנוכחית שלי, זה רק הבנק שלא מרוצה ממנה. ואמא.

*

הבטן שלי התכווצה ברגע שהפלאפון צלצל, אפילו שלא ידעתי מי זה. כבר שבוע וחצי שאני נדרכת מכל צלצול, לא יודעת אם אני רוצה לשמוע שהתקבלתי לעבודה או לא. אבל גם בלי ההמתנה המעצבנת הזו – טלפון שמצלצל ביום רביעי הוא אף פעם לא סימן טוב. הסתכלתי בצג והחלקתי את הפלאפון על השיש לעבר שלוימי. שיענה הוא. אין לי שום תשובה טובה לשאלה שלה איפה אנחנו בשבת.

“איפה אנחנו בשבת?” שמעתי את שלוימי חוזר אחריה וסימנתי לו בידיים סימונים שאפילו אני לא יודעת מה בדיוק הם אומרים. “אנחנו עוד לא בדיוק יודעים, לא החלטנו. אני אדבר עם דבורה ונעדכן אותך?” הוא השתק רגע, לא הייתי צריכה לשמוע בשביל לדעת מה היא אומרת שם מעבר לקו. “מה? באמת? לא היינו אצלכם כבר חודש? מוזר. לא שמנו לב. פורים? גם עדיין לא החלטנו. יש עוד חודש וחצי, זה המון זמן. אני אדבר עם דבורה ונעדכן אותך.” שוב שקט. “כן, אני יודע, אנחנו נחזיר תשובה היום כדי שתוכלו להתארגן לשבת. יום מצוין.”

“שמת לב שלא היינו שם חודש?” שלוימי בדק פעמיים שהשיחה נותקה והניח את הטלפון על המיקרוגל.

במקום לענות לו פתחתי את הפריזר והצבעתי על העדר פסי השמרים במדף התחתון משמאל. “נגמרו השמרים. היו שם ארבעה פסים, בכל מוצאי שבת אנחנו פותחים אחד, הבוקר גמרת את האחרון. זה מוכיח שבדיוק חודש לא נסענו אליהם.”

“ואת רוצה לנסוע השבת?” הטון שלו היה עדין וזהיר. מאז חנוכה הוא התנהג כאילו אני זכוכית עדינה במיוחד שעלולה להתרסק כל רגע. אולי באמת הייתי.

“ואת רוצה לנסוע השבת?” הטון שלו היה עדין וזהיר. מאז חנוכה הוא התנהג כאילו אני זכוכית עדינה במיוחד שעלולה להתרסק כל רגע. אולי באמת הייתי.

“לא.” עוד לא עזבתי את העבודה והתקבלתי לאחרת, טובה יותר. וגם לא השתפרתי בשום תחום אחר שאני אמורה להשתפר בו.

“בסדר, אז נישאר בבית? יש לך כוח לבשל? רוצה לנסוע להורים שלי?” אני בעיקר רוצה שתפסיק לדבר אלי בטון המדוד הזה.

“יש לי כוח לבשל, ואפשר לנסוע להורים שלך, אבל אני חושבת שאולי אנחנו כן צריכים ללכת לשם.” העברתי את השקשוקה לשתי צלחות והתחלתי ללכת לכיוון הסלון.

“אני הולך אחריך לאן שאת הולכת. זו החלטה שלך, דבורה, את יודעת. זה רק הופך את זה להיות יותר קשה.”

“למה הם לא מחזירים תשובה? נראה לך שהם עוד מתלבטים או שהם פשוט לא טורחים לעדכן בתשובה שלילית?” שלוימי מצמצץ לעברי בחוסר הבנה, שנתיים לא הספיקו לו כדי להתרגל לעובדה שאני קופצת מנושא לנושא, ומשום מה לא מרגישה צורך לעדכן.

“בואי נניח שהתשובה שלילית, ושהם סתם רשעים שהם לא מעדכנים אותנו ומונעים ממך את המתח. זהו. עכשו אם תבוא תשובה חיובית תהיה לך הפתעה נעימה.”

“לא כזאת נעימה, אני לא יודעת אם אני רוצה לעבוד שם.”

“תמיד את יכולה לענות להם תשובה שלילית. להפך, זה הרבה יותר כיף ככה. הם ירצו אותך ואת, הוד מעלתך, תגידי להם שאת לא רוצה.”

“אוף, אתה לא מבין אותי בכלל.” רציתי לזרוק עליו כרית של הספה, אבל ישבנו ליד השולחן והתעצלתי לקום.

“תתלונני בהנהלה,” הוא צחק, וקם בלי לפנות את הצלחת שלו לכיור. אמא היתה מתפלצת. אני נשמתי עמוק ופיניתי את הכלים של שנינו.

אחר כך התעלמנו לנו בכיף משני הנושאים. הוא קרא עיתון, ואני נחתי על הספה, עושה את עצמי קוראת ספר על חשיבה לא רציונלית. ההתעלמות שלנו החזיקה מעמד עד שהוא יצא מהבית, משאיר את העיתון נוש לרגלי הספה. בדלת, אחרי שנישק את המזוזה הוא אמר לי מהר-מהר ובשקט-בשקט: “אבל תעני לה תשובה בקרוב כי – – –”

“הם צריכים להתארגן לשבת.” השלמתי אותו באנחת יאוש.

כשסיימנו לצחוק הוא אמר שלום וטרק את הדלת אחריו. כרגיל.

*

בסוף נסענו לשבת.

כל השבת הרגשתי סוד רוחש סביבי, אולי סביבנו. מתערבל בסלילים דקים של עשן, כאלה שאת מדמינת אם באמת ראית אותם או לא.

כל השבת הרגשתי סוד רוחש סביבי, אולי סביבנו. מתערבל בסלילים דקים של עשן, כאלה שאת מדמינת אם באמת ראית אותם או לא.

כשדפקנו בדלת ביום שישי, מצוידים במזוודה, בקופסת שטריימל ובתבנית עוגה – שמעתי את קולה של אמא עולה מבפנים: “אסתי, תפתחי בבקשה את הדלת. בטח שלוימי ודבורה הגיעו.” כשנכנסנו אמא לא היתה במטבח וזה כבר לא היה סתם מוזר אלא ממש מחשיד.

ישבתי ואכלתי קוגל ושניצל. בדיוק כשהגעתי למסקנה שתשעים אחוז מעלון הפרסום מנסה לשכנע אותי שאני צריכה דברים שאני בעצם לא צריכה, אמא נכנסה למטבח. היא נעמדה ליד הכיור הבשרי וככה נאלצתי לדבר עם הגב שלה.

“מה שלומך?”

“בסדר, איך היה בחנות היום?”

“יחסית רגוע. כנראה שהיו פחות כלות השבוע.”

“יופי.”

“יופי? הגבות של אמא טיפסו לכיוון המטפחת, ראיתי את זה בגב שלה.”

“אה, לא יופי, כלומר, אה... רק יופי שהיה לך רגוע.”

“אה.”

שתקנו קצת. ניסיתי למצוא עמוד שיהיה מענין מספיק כדי שנדבר עליו, אבל בעמודים הבאים כל הפרסומות היו של מוצרי תינוקות או תומכות לידה. רק זה מה שחסר לי. הרמתי את המזלג מהקוגל, הנחתי בטעות על השולחן, אז הרמתי אותו מהר שוב והנחתי בצלחת. אמא לא ראתה, יופי. נגסתי בקצה של השניצל, הוא התפצץ לי בפה, מוצק ופריך. רק אמא יודעת לעשות שניצלים כאלה.

בסוף אמא הפרה את השתיקה שהבזיקה רעמים בינינו בדקות האחרונות, בשבוע וחצי האחרונים.

“נו, הם החזירו לך תשובה?”

“מי?” ניסיתי להרוויח עוד רגע וחצי של שקט מעושה. התגעגעתי לשתיקה שלה.

“נו, אלה מהחברה ההיא בראשון.” הכיור קורצף שוב, ושוב. אני מוכנה להבטיח שהוא היה נוצץ כשנכנסתי למטבח.

“אה. לא, הם לא התקשרו. אני לא יודעת אם הם עוד לא החליטו או שהם לא מחזירים תשובות שליליות. זה לא יפה שהם לא מעדכנים ומשאירים אנשים במתח, ממש הייתי לחוצה כל השבוע. מעצבן.” שמתי לב שאני עורמת מילים חצי מקריות זו על זו, הפסקתי.

“לא יפה? מי שבטוח בעצמו לא צריך להיות לחוץ מתשובה של ראיון.”

“אה.” ומי שלא?

“איך היה הראיון? איך הם התרשמו ממך?”

“היה בסדר.” נשכתי את הלחי שלי מבפנים. לא להתנצל, לא לגבב מילים. לא לספר על האיחור.

“דבורה,” שלוימי נכנס במרוצה למטבח והחליק לעצירה כשראה את הכתפיים של אמא מתקשחות במחאה רועמת. “אה, שלום,” הוא הסתובב אלי. “דבורה, אני יוצא למקוה.” האצבע שלו פיתלה את קצה המגבת שעל כתפו, ואז שיחררה.

“טעמת משהו?” אמא ענתה במקומי.

“עדיין לא, אני מעדיף ללכת קודם, אחר כך יהיה שם עמוס, חבל.”

הסתכלתי עליו פורח מהמטבח, ייחלתי להצטרף אליו. אמא יצאה גם היא מהמטבח, גב החלוק שלה נפרד ממני לשלום.